Chantal Schreiberová

KAMARÁDKY ZE STÁJÍ

Velké tajemství

bambook

bambook

Chantal Schreiberová

KAMARÁDKY ZE STÁJÍ

Velké tajemství

Pro:
Corinna @CorniHolmes (a Montyho ♥)
Leo @Leosuniversum (malý, ale Leo ♥)
Saskia @saskia_books (a Pumpkina ♥),
zástupce
instagramové komunity fanoušků F&H!
Jste skvělí!

„Mám ho!“ Vítězoslavně se vynořím z vody, v ruce pískem naplněný tenisový míček, který s sebou bereme pokaždé, když se jedeme koupat do naší tajné zátoky. Daniel se vynoří vedle mě a zalapá po dechu.

„Teď jsme si kvit!“ vykřikne, zasměje se, zatřese hlavou s polodlouhými vlasy a zkropí mě kapkami vody.

„Ještě ne, až jestli zase vyhraju!“ zvolám a hodím míček prababičce, která sedí na dece a připravuje piknik. Míček přistane v míse s vajíčkovým salátem, bábinka leknutím poněkud neprababičkovsky zaječí a uskočí. Vajíčkový salát má ve vlasech, na plavkách, na dece a patrně i na vlastnoručně upečených skořicových šnecích, které právě s takovou láskou vyskládala na talíř. Na vteřinu jsme s Danielem zděšením bez sebe, bábinka vyprskne smíchy a je to tak nakažlivé, že se zakuckám a Daniel se kousne do jazyku.

„Můžete vyřídit rybám, že dostanou vajíčkový salát!“ řekne bábinka, špičkami prstů vytáhne z mísy tenisák a postaví se. Podívá se na sebe. „A hodně salátu!“ Pak vleze do vody a začne se v ní brodit. „Hmmm… kdo to hodil?“

„To on!“ vyjeknu a ukážu na Daniela, který současně se mnou vykřikne: „To Rosa!“ V příštím okamžiku rozesmátí prcháme od vřeštící bábinky, která si hraje na nebezpečného rejnoka, a koho chytí jako prvního, ten se stává rejnočí potravou a prohrál.

„Héj, konec chrápání a vstávat!“

Když mě probudí hlas Ollie, ještě mám úsměv na rtech, který mi na nich vykouzlil sen.

„Měly bychom se pomalu vracet, nemyslíš?“

„To jo!“ zvednu se. „Jak dlouho jsem spala?“

„Jenom pár minut!“ volá Daisy od řeky a směje se. „Ale musely jsme tě vzbudit. To tvoje chrápání vyděsilo koně!“

„Vtipné!“

„No vážně,“ přidá se pohotově Ollie. „Podívej se na Chispu, jak je totálně vyřízená!“ Chispa se zrovna slastně válí po písčitém břehu.

Přesně tam býval táboráček a na převislou větev, kam Ollie přehodila sedlovou dečku, jsme si dávali sušit oblečení. Když jsme v zátoce my tři se svými koňmi, připadá mi ještě mnohem menší než tenkrát s prababičkou.

Pro Daniela a pro mě byla velká tak akorát. Sokrates hrábne kopytem a podívá se na mě, jako by mi četl myšlenky. Vstanu a podrbu svého valacha na čele, úplně nahoře na kštici, to mu dělá dobře. „Máš naprostou pravdu, ty můj lumpíku,“ šeptám. „Byla akorát pro něho, pro mě a *pro tebe.*“

Sokratova hlava se mi mazlivě přitulí k ruce a vypadá to, jako by kývla na souhlas.

1. Úterý 2.0

„Zpátky… dobře… hezky… a ještě jednou! Zpátky…!“ Sokrates opatrně pozpátku překračuje překážky, aniž by o jedinou zavadil. Kouše se do spodního pysku a já do rtu, oba jsme stoprocentně soustředění.

„Dobře jsi to zvládl, Sokrate!“ pochválím ho, když má za sebou poslední. „Jsi borec, ty můj fešáku! Super! Prima! A teď si dáme slalom!“

Jedenkrát ho nechám projít krokem kuželový slalom, aby se s ním seznámil. Pak ho proklušeme, jednou, dvakrát, třikrát. Když se nám to povede bez chybičky, seskočím a svému kříženci haflinga s arabem zauzluju uzdu, aby se do ní nemohl zamotat. „Sokrate, pojď!“ zvolám, sáhnu rukou do tašky s pamlsky a kousek od něho poodejdu. Sleduje mě váhavě, pak zůstane stát, natáhne hlavu dopředu, rýpe nosem v písku drezurního obdélníku. „Sokrate, sleduj!“ zavolám znova. „Pamlsek!“ Vrhne na mě neurčitý pohled, natáhne krk úplně až k zemi a začíná hrabat kopytem.

„Hej, nechej toho!“ vykřiknu, když mi konečně sepne, co má za lubem. „Válet se můžeš později, ne teď!“ Vrátím se k němu a taktak ho vytáhnu za uzdu, než se zapře předníma nohama.

„Sokrate, pojď!“ zkouším to zase a za první dva kroky mým směrem ho hned odměním pamlskem. Když teď stavím kužele

hustěji, nenechávám mezi nimi větší odstup než dva kroky. Za každým kuželem dostane další kousek a tentokrát mě následuje celkem poslušně, dokud nepřipravím další, obtížnější slalom. Každopádně mám obavy, že bez dobrůtek to celé nebude fungovat zdaleka tak dobře. „Musíme to ještě trochu procvičit," říkám mu a znovu nasedám. Když jednou obkluše obvod jízdárny, nechám ho znovu proběhnout slalom. Zvládne to dobře, spadne jediný kužel a napodruhé žádný.

„Jsi jednička, jsi pašák!" řeknu mu, odsedlám ho a pak znovu nasednu. Na loňském letním turnaji nebyla disciplína bez sedla, ale kdo ví? Není na škodu ponechat to v tréninku. Procvičíme přechod z kroku rovnou do cvalu a zpět. Pak se ve cvalu zkouším shýbnout a zvednout ze země horseballový míč, který jsem položila do středu jízdárny. Zrovna v tuhle chvíli se kočka ze stáje pustí za myší běžící před námi, Sokrates před ní zakličkuje a já padám na tvrdou zem.

„Tak pro příště, mladej," vysvětluju Sokratovi s povzdechem, „by to mělo vypadat tak, že se míč dostane ke mně nahoru, a ne že k němu žuchnu. Ale dostáváš body za kreativní přístup." Sokrates mě se zájmem poslouchá a pak pokračuje v hrabání.

„No, pro mě za mě, kámo." Sundávám mu uzdu a udidlo a pozoruju ho, jak si užívá válení v písku ozářeném dorůžova zbarvenými červánky.

„Všechno půjde!" pokračuju, když Sokrata odvádím zpět do výběhu. „Pokud na tom spolu zapracujeme, určitě to letos vyjde."

Když přijdu domů, mamka je dole v kuchyni a jako obvykle o volných večerech se učí.

Zvedne oči od knih a usměje se na mě.

„Je ve stáji všechno v pořádku?“

„Všechno, jak má být.“

„Zbyl ti čas i na trénink?“

Přikývnu. „Jezdila jsme se Sokratem skoro až do tmy. Je tady něco k snědku?“

„Gazpacho z hotelové kuchyně,“ odpoví, „v lednici.“

Studená zeleninová polévka je po dlouhém horkém dni to pravé. Sním pár lžic, strčím talíř do myčky, vytáhnu z lednice láhev s vodou a zamávám mamce. „Jdu do hajan.“

Něco zamumlá, už zase úplně zabraná do skript.

Po vyčištění zubů a bleskové sprše se vyčerpaně skácím do postele.

Zítra je úterý a mám nejvyšší čas na to, abych si promyslela program. Čištění stáje od hnoje, převzetí dodávky sena, oběd u Daisy, návrat domů, sprcha.

A pak Daniel.

„Ido!“ osloví mě prababička a usměje se na mě.

„Ne, bábinko, to jsem já, Rosa. A Daniel je tady taky.“

Ve světlemodrých očích pod takřka sněhobílými vlasy na okamžik zavládne jenom zmatek. Vlasy jí jako každý týden umyla a natočila kadeřnice. Prababička má stále husté vlnité vlasy, stejně jako Ida, moje mamka. Jsou si hodně podobné, ale bábinka byla vždycky menší a křehčí.

„Rosa…“ zadumá se. Sevře se mi srdce. Tohle je bábinka, moje milovaná prababička, která se mnou a Danielem pekla sušenky a učila nás plavat v řece. Rozdávala kolem sebe dobrou náladu, s láskou pečovala o zahradu a jako malé

dítě pod vánočním stromečkem se rozplývala nad každým novým poupětem růže. Mohla jsem za ní přijít s čímkoli a kdykoli. Velmi zřídka je taková dosud, ale dnes ne. Její tázavý pohled se na několik okamžiků zavěsí do mých očí a pak zmizí v dálce.

„Ano, bábinko," řekne Daniel a vezme ji za ruku. Jako malý u nás trávil tolik času, že byla jeho bábinkou stejně jako mojí. Někdy mi to připadá jako včera a někdy se mi zdá, jako by od té doby uplynulo sto let. Dívám se, jak se k ní sklání a mluví s ní. Mluví velmi potichu, ví, že bábinka má uši jako rys. „Ano, je tady Rosa, tvoje pravnučka. A já jsem Daniel."

Cosi se jí mihne v očích. „Rosa a Daniel," zopakuje a usměje se. „Jistě." Na chvíli, když si nás prohlíží jednoho po druhém, se její pohled projasní. Znovu se mi sevře srdce, ale tentokrát ne kvůli bábince. „Rosa a Daniel", to byla dvojka po celé ty roky. Kamarádi z pískoviště, nejlepší kamarádi, spřízněné duše. A málem z toho vzešlo něco jiného, kdyby se náhle neobjevila Ollie – okouzlující, krásná, přitažlivá Ollie, kterou prostě musíte mít rádi. Jo, mám ji taky ráda, Ollie je skvělá. Všichni ji milují. Smůla je, že miluju i Daniela. A ještě větší smůla je, že jsem na to přišla pozdě. Možná by všechno bylo jiné, kdybych jenom o něco dřív…

Nech toho, zastavím svůj myšlenkový pochod. Je to prostě tak, jak to je. Daniel a Ollie spolu chodí, tečka. On a já jsme přátelé a basta fidli.

Daniel se na mě tázavě podívá. Kdoví, jak dlouho už tady stojím a vedu vnitřní monology.

„Nezajdeme na chvíli ven, bábi?" ptám se prababičky. „Venku je nádherně. Ty přece jsi tak ráda na zahradě."

„Ano, miláčku," řekne, ale její pohled už zase sklouzává pryč.

Dívám se po jejím svetru, ale Daniel už ho má v ruce. Od té doby, co tak zhubla, je zimomřivá. Pomáháme jí vstát z televizního křesla a Daniel ji odvádí ke dveřím.

Když později odcházíme, je krátce před sedmou hodinou večerní. Naše úterky touto dobou nekončily, ale začínaly. Byl to Olliin nápad, vrátit mi „moje" úterky, a už jenom to je důkazem její velkorysosti. Opravdu mi to pomáhá, když vím, že Daniel s ní v úterý není a že bych mu teoreticky mohla zavolat, aniž by byli spolu. Ale filmové večery, když jsme zachumlaní do staré patchworkové deky sedávali vedle sebe na jeho posteli, už jsou pasé. Pochopitelně už k němu nelezu oknem a nepřespávám u něho. Ale pořád je to tak nějak moje – naše – úterý.

„Nezajdeme na něco k pití?" zeptá se Daniel.

„Ráda." Váhám, nejsem si jistá, jestli to jako hodná pravnučka smím říct. A pak to stejně řeknu. Pořád je to Daniel, můj nejlepší kamarád. „Je to s ní hrozně ubíjející, jsem potom vždycky úplně hotová."

„Ano," odpoví. „Je to ubíjející." Usměje se na mě, jakoby opatrně, ne tak upřímně jako prve, ale možná se mi to jenom zdá.

„Ale jsem rád, že jsem tady byl."

„To já taky," přikývnu. „Vždycky jsem s ní šťastná. Musí mít radost, když za ní někdo přijde, i když si potom už nevzpomíná, kdo to byl."

„Příště bych chtěl přijít zase." Překvapeně se na něho podívám. Koneckonců, volný čas se dá trávit veseleji než návštěvami stařenky v domově důchodců. Je to proto, že mu taky chybí čas strávený se mnou? Nepatrně se začervená.

„Když jsem byl malý, byla jako moje babička. A zachránila Pikaču."

Pikaču je starý kocour Danielovy mamky – to jméno mu dala podle jeho černých uší. Bábinka ho vytáhla z řeky, když byl ještě kotě, a zachránila ho tak před utopením. Mohlo mi být tak čtyři nebo pět, takže to už bude skoro deset let. Tehdy byla prababička ještě ve skvělé kondici. Zhluboka si povzdychnu.

„Pořád je při smyslech," řekne Daniel a jeho pohled je plný soucitu. „A možná vnímá víc, než si myslíme."

„Ano, dost možná." Najednou cítím, že mi tečou slzy. „Občas to bývá i lepší než dnes. Hrozně mi chybí."

Daniel se na mě podívá a prsty jedné ruky si poněkud bezradně přejede po čele. Tohle jeho nejtypičtější gesto způsobí, že se rozbrečím ještě víc.

„Jsi zralá na koktejl ze Sugaru," prohlásí a rozzáří se, jako by právě našel řešení všech mých problémů. Dům s pečovatelskou službou, kde žije moje prababička, stojí uprostřed zeleně, půl hodiny na kole od Grillentalu směrem na Fehring, nejbližší město. Sugar, to je pojízdný mléčný bar, pochopitelně opět podnikatelský nápad Nielsova otce, který dbá o navyšování koeficientu pohody našeho kraje plného lesů a luk vzhledem ke srovnatelným idylickým místům. Sugar je zážitkové pop-up občerstvení v pravém slova smyslu. Na svých facebookových stránkách vždycky stručně oznámí svou další štaci a na jednom místě nikdy nezůstane delší dobu než hodinu.

Daniel vylovil mobil z kapsy a mapuje situaci. Vlastně mám jenom žízeň, nechce se mi někde popíjet koktejl. Je to

jeden z těch momentů, kdy má člověk náladu na bodu mrazu a myslí si, že už to nikdy nebude lepší. Vtom Daniel obrátí oči od mobilu ke mně. „U Lambachského mlýna!“ zvolá. „Posledních patnáct minut! Musíme pohnout!“

Vyskočí na kolo, aniž by čekal na moji reakci. Do cyklistického sprintu se mi pouštět nechce, navíc to nejspíš ani nestihneme, ale co jiného mi zbývá? Nasedám a šlapu, co to dá, abych Daniela dohnala. Jsme pořád na hlavní, ale po nějakých pěti stech metrech odbočujeme na polní cestu a už za několik minut neslyším hukot silnice – jenom ptačí zpěv, vítr a občasné zaskřípání brzd, které bych už konečně měla namazat. Daniel je stále přede mnou, spurtuju, abych ho dohonila, a předjedu ho právě ve chvíli, kdy se po mně ohlédne.

„To nemůžeme stihnout!“ křiknu na něho a zahýbám na lesní stezku, která vede k řece.

„Asi ne, když jedeš tímhle pohřebním tempem!“ vysype ze sebe a zase mě předjede, přestože chodník je uzounký.

„Sprosťáku!“ zvolám a šlapu jako šílená, abych nezůstala pozadu.

Zápolíme spolu, jako když jsme byli mladší a jezdili o závod na koupaliště. Cesta se mírně rozšíří, a když se konečně objeví most, který překračuje řeku těsně před mlýnem, moje pochmurná nálada se rozplyne – a nejenom proto, že jsem v čele. S Danielem se smějeme, funíme a soupeříme o prvenství, ale i trapnými hláškami.

„Šneku, jmenuješ se Rosa!“

„Řekl ten, kdo vidí šneka leda zezadu!“

„Jenom ti nechci kazit radost, všichni vědí, že neumíš prohrávat!“

„Fakt mi to nejde, ať dělám, co dělám!“

„Říká se tomu jízdní kolo, ne stojící kolo!“

„Předjela bych tě i na jednokolce!“

Mlýn stojí přímo na břehu řeky a pouhých pár metrů za ním se nachází jedno z nejoblíbenějších fehringských koupališť. Pálí mě stehna a jsem úplně propocená, ale cítím se fajn jako už dlouho ne. Obvykle mě z takové depky dokážou vytáhnout jedině koně, ale Fanny už týden kulhá, a tak je v hotelu o to větší sháňka po Sokratovi. Škoda že tihle dva vlastně ve skutečnosti nejsou moji.

Ale právě teď, v téhle chvíli, se mi daří a chci si to užít. Teď už bych si ten sladký koktejl i docela dala – nebo ještě raději zmrzlinový pohár. A maxikelímek limonády. Támhle vpředu už vidím stát ten vůz! Pastelově modrý nápis SUGAR na bílém laku a bleděmodro-bíle pruhovaný baldachýn navozuje atmosféru padesátých let USA. Jenže prodejní okno je zavřené a baldachýn zatažený.

„Hééééj!“ zakřičí Daniel, ale řidiči to v rozjezdu nezabrání. Není divu, je půl osmé a horký letní den se pomalu chýlí ke konci. Návštěvníci opouštějí koupaliště – jdou pěšky nebo jedou na kole v protisměru, což nám pohyb vpřed nijak neulehčuje. Daniel je nucen zpomalit. Pojízdné občerstvení se už po štěrkové cestě řítí z parkoviště. Jakmile je na lesní cestě, nemáme šanci ho dohnat – a i kdyby se nám to nakrásně podařilo, nemůžeme počítat s tím, že by řidič zastavil. Na další štaci musí být do osmi hodin a koncept Sugaru je založen na dochvilnosti.

Sesedám z kola a tlačím ho vedle sebe, abych předešla kolizi s návštěvníky koupaliště.

„Vykašli se na to!“ křiknu na Daniela. „Nemůžeš ho chytit!“

Místo odpovědi se postaví do pedálů a nasadí kamenný výraz: v turboslalomu se řítí kolem bugin, psů a zamilovaných párů, přičemž zachytí pár nepřátelských pohledů. Kroutím hlavou a musím se ušklíbnout. Normálně bývá velmi zdvořilý a ohleduplný. Jako by stopnout vůz s nápisem SUGAR a přinést mi koktejl bylo pro něho kdovíjak důležité. Když projíždím kolem mlýna, souprava už je z dohledu a Daniel taky. Koupaliště se z velké části vylidnilo, poslední hosté se balí. Holčička s promodralými rty se ještě čvachtá ve vodě a odmítá vylézt, přestože její matka chodí tam a zpět po molu s osuškou v ruce a láteří. Děvčátko netečně vrtí hlavou, cvaká zuby a potápí se pod hladinu. Když rozlícenou matku na molu míjím, mám co dělat, abych se neusmála: s Danielem a se mnou to bylo navlas stejné, bábinka si s námi dvěma vodomily taky užila svoje.

Nakonec jí nezbyde nic jiného než se brodit vodou a dcerku vytáhnout na břeh. Za hlasitých protestů ji násilím osuší a odvede. Pak už mám molo pro sebe a o pár minut později celé koupaliště. Ponořím nohy do vody, poslouchám slábnoucí směsici hlasů a čekám na Daniela – když si něco usmyslí, umí být pěkně paličatý. Voda proudící širokým korytem řeky tady vymlela zákrut a v něm vznikla písečná zátoka s mělkým, plynule klesajícím dnem. Proto sem chodívají hlavně rodiny s malými dětmi.

Natáhnu se na dřevěnou lávku, zavřu oči a poslední sluneční paprsky tohoto dne nechám tančit na svých víčkách. Je mi líto každého, kdo nežije u řeky. Je to tak krásné… tak uklidňující…

Už málem usínám, když zaslechnu Danielův hlas. „Do háje, už je pozdě. Zhynula žízní."

Opřu se o lokty a rukou si zacláním oči před sluncem. Stojí tady a vítězoslavně mává hnědou papírovou taškou s bledě-modrým nápisem SUGAR.

„Ty jo, jak jsi to dokázal? Se zbraní v ruce?"

„Se svým proslulým šarmem."

Podívám se na něho pochybovačně. „Ten náklaďák řídila Ollie?"

„Vtipné."

Teď jsem mu zkazila náladu a to jsem fakt nechtěla.

Sáhnu po papírové tašce a vybalím všechno, co Daniel přinesl. Dva velké papírové kelímky s víčky, ve kterých slyším chrastit kostky ledu – asi limonáda. Dva menší a ještě studenější, takže led nebo koktejly. A do papírového ubrousku zabalené dva pěkné kousky brownies. Miluju kiosek Sugar!

„Jsem nesmírně pohnuta, tisíceré díky. Tvůj šarm, nebo co to bylo, mi zachránil život."

Daniel se znovu usměje. Teprve teď na jednom velkém a jednom malém kelímku zahlédnu nakreslené růže. Daniel dobře fotí, ale kreslit neumí vůbec, a já už tuším, komu vděčíme za toto piknikové požehnání. Když sundám víčko z velkého kelímku, jsem si jistá.

„Původně jsem ti chtěl přinést něco jiného," omlouvá se Daniel, „ale…" Odmlčí se, aby neprozradil tajemství svého „šarmu".

„… ale Niels na tom trval," dokončím jeho větu.

„Přesně tak." Daniel se zamračí. „Bezinkovo-mátová limonáda s extra porcí ledu a extra porcí máty pro Růži

z Grillentalu.“ Poslední slova Daniel říká tak afektovaně, že se musím rozesmát. „Nesměl jsem za tebe ani zaplatit,“ pokračuje Daniel trochu nevrle. „Prý je to na účet podniku, a kdyby ho netlačil čas, nejspíš by ti to všechno přinesl sám.“

Ten vůz je samozřejmě Nielsova táty, ale nevěděla jsem, že už ho Niels může řídit. Nějaký ten rok už v rodinné firmě pracuje na nejrůznějších letních akcích, ale řidičský průkaz mohl dostat teprve nedávno. Otec mu musí dost důvěřovat. Snad proto, že i Niels si věří. Má největší sebevědomí z kluků, co znám. Není domýšlivý, jenom sebejistý.

Daniel se posadí na molo naproti mně. „A přitom jsem tě chtěl pozvat!“ zavrčí.

Nechápavě se na něho podívám. „Tohle přece není rande!“ vyhrknu bez rozmyslu. V ten moment oba dva zrudneme a já na sebe dostanu vztek, že jsem radši nedržela pusu.

„Tak je to schůzka,“ uvede to na pravou míru. „Profesní, abych tak řekl. Potřebuji tvoji radu.“

„Radu ti udělím zdarma,“ odpovím. „Dostaneš ji i bez pozvání.“

„To jsem moc rád, protože tvůj přítel Niels mě předstihl.“

Muselo ho to pořádně dopálit. Skoro to vypadá, jako by žárlil. Kdyby tady byla Iris, její diagnóza by určitě zněla: žárlivost. Ale Iris se před pár týdny s rodinou odstěhovala. Je to nedávno a pořád si ještě nemůžu zvyknout, že už ji spolu s Daisy nemůžu pozvat na palačinky, a když přijdu do stáje, ve druhém boxu vlevo už není její klisna Ginger. A taky na to, že se cestou domů u ní nemůžu jenom tak zastavit a vyklopit jí horké novinky.